

Keresztúti stációk megáldása Balassagyarmat, 2009. augusztus 21.

Városunk jelentős eseményén megáldjuk a keresztút 14 stációját. Öröm van a szívünkben, mert megvalósult egy álom, mert itt tette kész emberek élnek, akik összefogtak, segítettek.

Ebben a keresztútban benne van a hit, és az Anyaszentegyház. Örülünk annak, hogy az egyház 2000 éve mennyi értékes dolgot tud felmutatni: templomokat, iskolákat, kórházakat és keresztutakat.

Ez a keresztút páratlan, mert tükrözi a palóc gondolkodást. Egyszerűen, és csendesesen hirdeti: „van Isten, szeret az Isten, megbocsát az Isten, és hazavár az Isten”. Ezt hirdeti a szép mozaik képek.

- Jézust elítélik.

Minket is sokszor elítélnek, megvádolnak, hírbe hoznak. Mert ilyen az ember, más szemében a szálkát is észreveszi, de a magáéban a gerendát sem...

- Jézus vállára veszi a keresztet

Ki az, aki nem hord keresztet? Családja miatt, betegsége, szenvedése vagy munkája miatt?

- Jézus háromszor esik el a kereszt súlya alatt.

Mi is gyakran elesünk, de nem elesni szégyen, hanem úgy maradni. Nekünk erőt az újrakezdéshez Jézus. Az erő mindig „fentről” jön!

- Jézus találkozik édesanyjával

Ez az egyik legszebb állomás. A néma szenvedés, a tehetetlenség fájdalma. Ha édesanya vagy, és kíséred gyermekedet, vagy elvesztetted gyermekedet, tudod, mit jelent.

- Cirenei Simon segít Jézusnak vinni a keresztet.

Neked ki segít? Nem sztárok, celebek kellene, hanem jószívű emberek, akik segítenek, hogy tudjuk hordozni életünk keresztjeit.

- Síró asszonyokkal találkozik Jézus.

Itt nem a saját sebeivel, nem saját keresztjével törődik, hanem a síró asszonyokat vigasztalja. Kellene a vigasztaló emberek kórházakban, templomokban, mindenütt, mert egyedül olyan gyengék vagyunk.

- Ruháitól megfosztják Jézust

Ez megszégyenítő. Minket is sokszor megfosztanak méltóságunktól, otthon vagyunk Jézus mellett, és Ő akkor is gyógyít szeretetével.

- Felfeszítik a keresztre.

El sem tudjuk képzelni, ezt a fájdalmat. Jézus le sem tudja törölni arcáról a vért, és még az utolsó pillanatban is gondoskodik édesanyjáról, és a tanítványiról. Úgy érzi, az Isten is elhagyta. Mi is sokszor érzünk magunkra maradottságot, csillagtalan éjszaka az életünk. A kereszt másik oldala üres, oda nekünk kell felfeszülni...

- Jézus kilehelte lelkét, és édesanyja ölébe fektetik.

Nincs szó, ami ezt a fájdalmat ki tudja fejezni. Elindul a menet, sírba teszik, és kőhengert tesznek a sír elé. Csend, és békesség van. Amiért a földre jött a Megváltó, azt teljesítette. Fájdalmas, könnyes órák ezek.

De a XV. állomás a feltámadás! Az élet élni akar! Ha a halállal vége lenne, akkor életünk egy értelmetlen szélmalomharc lenne.

A XV. állomás hitünkben, életünkben van! Mi tudjuk, hogy a temető kapujában kezdődik egy új élet, aminek nem lesz vége!

Merítsünk erőt hitünkéből ahhoz, hogy a keresztút élet, és feltámadás legyen! Állj meg egy szóra ennél a keresztútnál, hogy Isten majd melletted is megálljon egyszer.

Mindenkinek szüksége van, mindenki pótolhatatlan, és mindenki tegye a feladatát ott, ahova az Isten is állította. Jézus egy emberért is meghalt volna a kereszten!

Egyik kezünkkel fogjuk Isten kezét, a másikkal pedig a mellettünk élőknek a kezét!

Legyen bennünk öröm, és békesség! Legyen bor, búza és szeretet! Együtt valljuk, hogy az élet szép, van értelme, és a világnak van kijárata. Akik itt a földön együtt tudnak dolgozni, és ünnepelni, együtt leszünk majd az örök boldogságban is!

Előszó a keresztúti imádságokhoz

Mikor szakadnak az emberre a szenvedések legfájdalmasabb percei? Akkor, amikor magára hagyatva szenved. Akkor, amikor kitör ajkán a panasz, hogy nincs a világon senki, aki megszánna őt és együttérezne

vele. Akkor, amikor súlyos betegségben egyedül van, számolja a percek az órákat a kórházi ágyon és várja a hajnalt. Amikor az élet kivetettjének érzi magát és mintha minden értelmét veszítve, sötét reménytelenségbe hullik. Akkor, amikor a kamaszkor a házasság és az öregség keresztjeit hordozza. Akkor, amikor úgy érzi hogy az élet sikertelen, reménytelen kivetettje és amikor kimondja: utamnak vége...

Jézus keresztútja ekkor áll elénk, reményül és biztatásként. Ő nem magyarázta meg a keresztet és a szenvedést, de vállára vette a keresztfát és bebizonyította, hogy nincs annál nagyobb szeretet, mint aki letét adja batátaíért.

Akit szeretünk, azért tudunk szenvedni, akiért szenvedünk azt megszeretjük. Így tett Jézus is. Értünk és velünk szenved. Ezért ez az út áldott és szent, vezet valahová, van értlem – mert Ő ezt választotta a világ megváltására. A keresztút annak bizonyítéka, hogy van nekünk Gazdánk, van nekünk Örök Hazánk, hogy Isten szeret bennünket és aggódik érettünk. A szeretetnél és az áldozat-vállalásnál nincs nagyobb erő ezen a földön. Ez a keresztút-járás Jézushoz tesz bennünket hasonlóvá. Általa megérezzük mások szenvedését – tehát érzőbbé teszi a szívünket – és felvérté bennünket az élet viharára. A keresztút rólunk szól, minden keresztúti állomásban mi is benne vagyunk. Kereszt a Mennyország kulcsa. Ez a keresztúti könyv – amit nagy szeretettel ajánlok mindenkinek – segítsen bennünket hitünk elmélyítésében, szeretetünk tökéletesítésében és reményünk megerősítésében, hogy rendületlenül bízva-bízzunk. Higgyünk, hogy céllal teremtdtünk, életünknek feladata van, hogy az élet minden rútsága ellenére is, mégis szép. Ő általa, Ő vele és Ő benne... higgyünk, hogy az élet erősebb a halálnál, a szeretet erősebb a gyűlöletnél és Jézus mindent legyőzve, harmadnapra feltámadott.

A túlsó part fényei

„Meg akarod tudni mi az élet? – akkor kérdezd meg magadtól: mi a halál?” Figyelmeztet bennünket Fridrich Hebbel drámaíró. Születünk és meghalunk. Egy életen át keresztet hordozunk, félünk, aggódunk, dolgozzunk, szárnyalunk és mégis mindennap aláhullunk. Szeretni

próbálunk és szeretetlenségbe ütközünk, boldogok szeretnénk lenni és közben kopunk, fáradunk, csalódunk és végül magányosan sírba hullunk. Évekig tartó munka, tervek, álmok, egy felépített, jól berendezett életvitel egy pillanat alatt semmivé válhat és egy pillanat alatt semmivé válhat és egyszer ki kell mondanunk: utamnak vége. Boldog XXIII. János pápa ezt írta naplójában, 25-évvel a halála előtt: „Minél inkább megbékülök az elmúlással a halállal, életem annál inkább derűsebb magaslatokra jut, mert egyre jobban látom annak értelmét.” Felemelő, szép gondolat, teli reménnyel az élet igénlésével, de a szenvedés és a halál realitásának tudatával. Ilyen a keresztyén. A hívó ember valóban ezzel a lelki megbékéléssel látja már a túlsó part fényeit és annak biztató jeleit. Jézus mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki bennem hisz élni fog.” Benne hinni azt jelenti, hogy a szeretetben kell hinni és annak végső győzelmében. Ennél szebb és igazabb tanítást még soha senki nem adott. Ez a hit teszi széppé és elviselhetővé a mi földi létünket és így értjük meg, hogy életünk feladat és hivatás. Minden ember céllal született. A szenvedés és a halál pedig megtanít bennünket a lényeglátásra, mert ugyan mit is viszünk a sírba és az örök életbe? Megtanít – a szépre, az igazra, a jóra és a szentre – a négy emberi értékre. Megtanít hogy ne aggodalmaskodjunk, mert elég a mának a maga baja. Megtanít hogy a holnap már egy másik nap, hogy nem tudom a jövőt de tudom, hogy kitől jön. A próbatétel pedig megtanít minket hinni, remélni és okosan, bölcsen szeretni. Megtanít az ószövetségi Salamon kérésére: „Adj Uram bölcs szívet.”

Megtanít arra hogy:

„Van az elevenek és a holtak országa, híd a szeretet, csak ez marad meg, ez az élet egyetlen értelme.”

(Thornton Wilder: Szent Lajos király hídja. A regény utolsó mondata.)